Terék Anna

Falak

Dánielnek

Hazafelé még
megálltunk Athénban.
Hideg levegő jött az égből,
alattunk kihűlt a világ,
álmában izzadt a gyerek
a hátsó ülésen, lábunk
alatt morgott a város.

Az üres fénybe néztem,
nem volt semmi
a föld és a nap
között.

Száraz nyár,
álltunk a negyven fokban,
te a várost nézted,
én meg bánkódtam, hogy
folyton elveszik valami,
valami folyton hiányzik,
mindenütt fény volt,
marták szemem
a fehér falak.

Bámultuk Athént, a levegő
szikrázott a tetők felett,
te meg azt kérdezted, vajon
hány mozdulatból áll
egy város?

Hány mozdulatot kell
megtenni, hány téglát kell
egymásra illeszteni?
Hányszor nyúlnak le
habarcsért a mesterek,
hány ember kezét
cserélik le,
mire felépül egy fal?

Mert mindenki pótolható,
mondtad, ha kihullok,
Isten odatesz egy másik
embert a helyemre,
ettől vagyunk egy
nagy egység,
mi együtt mozdulunk,
így építjük mind
ugyanazt.

Felcserélhető mindegyik kéz,
a lényeg úgyis csak
a mozdulat.
Hogy rakjuk a téglát,
épüljenek falak,
végül minden városban
akad úgyis
legalább egy ember,
aki minden falunkat
lerombolja majd.

Építünk, mondtad, pedig
haldoklik minden
az összes pillanatban.
Még fel sem épült a ház,
már porladni kezd,
a gyerek meg, ahogy
megszületett, máris öregszik,
minden út, megtett lépés,
minden légvétel csak
a pusztulás felé
ismeri az irányt –
mondtad, én a gyerek
izzadt arcát néztem.

Száraz nyár,
álltunk a negyven fokban,
folyton hiányzott valami,
valami folyton elveszett,
szerettem volna soha
nem érkezni meg,
mintha túljárhatna egy út
az idő eszén, túlléphetné
az élet tengelyét, de
ki gondolta volna, hogy

minden indulás
visszafordíthatatlan.

Fény volt, néztük a várost,
marták szemem a fehér falak,
azt mondtad, számonkérik
egy nap az összes mozdulatunkat.
Nem lehet felesleges
egyetlen rezdülés sem,
mindegyik lerakott tégla,
mindegyik ledöntött fal,
beleíródik az időbe,
megmarad minden golyó útja,
mindegyik gödör alakja,
valahol emlékezni fognak
mindenre.

Állt az idő a tenyeremen,
izzadtunk a napon.
Néztem a gyerek arcán
a gyöngyökké vált meleget,
halántékodra tapadt a hajad,
kiizzadtuk, mint lázas emberek,
magunkból az összes jeget.
Szaga volt a nyárnak,
izzott bennem minden,
ami elmúlt, és talán
az volt a legjobb,
hogy senki sem nevetett,
csak csillogtunk
a forró város felett,
és jó volt
ebben az izzásban veled
hazaindulni.